

MET DE LUXECATAMARAN BLUE DEER
NAAR DE PONTIJNSE ARCHIPEL

LOFT OP VLOTTERS

Cruisend langs de Pontijnse archipel ontpopt de Blue Deer, een luxecatamaran met slechts vier kajuiten, zich als ambassadeur van de Italiaanse levenskunst. Sabato hijst de zeilen met eigenaar Stefano Barbini, na een lange carrière in de mode gastheer op zijn eigen droom.

TEKST: JO FRANSEN

In Gaeta, een middeleeuws havenstadje in de gelijknamige baai halfweg tussen Rome en Napels, deponeer ik op de kade mijn schoenen in een rieten mandje. Het schoenen-uit-ritueel voor je voet zet op een plezierjacht, in eerste instantie ingegeven door praktische overwegingen, werkt bevrijdend. Vaarwel muizenissen en geplogenheden van de vaste wal, leve de vrijheid en de belofte van gunstige wind. Blue Deer, een bijna 23 meter lange catamaran voor acht passagiers in witte hoogglanslak en blank hout, verrast met een zee van ruimte. ‘Een traditioneel zeiljacht moet nagenoeg dubbel zo lang zijn om evenveel leefruimte te bieden’, verduidelijkt eigenaar Stefano Barbini. We klinken met bubbels in het tien meter brede salon achter panoramisch glas, een stijlvolle loft op vlotters. De grote open keuken springt in het oog. Voor levendig groen hebben we een handvol courante kruidenplantjes binnen handbereik: tijm, salie, oregano... ‘Ongebruikelijk op een jacht, maar op-en-top Italiaans’, glundert Stefano. ‘Meestal zit op een zeilboot ergens benedendeks een petieterig kombuis verborgen. Niet in mijn droom. Waarom de keuken verstoppert? Eten is té belangrijk.’ En de bubbels waarmee we klinken, komen niet van s’ werelds meest prestigieuze namen, maar van een bevriende micro-wijngaard uit Zuid-Tirol.

De toon is gezet, de tafel gedekt. Elke Italiaanse stad kent haar specialiteiten, in Gaeta zijn ze niet van de minste. De lokale olijven zijn vermaard, net als tiella, een gevulde pizza met calamari, pepers en kruiden. ‘Proef deze mozzarella di bufala’, pleit mijn gastheer. ‘Vanochtend in het stadje gemaakt: verser is onmogelijk. De locals vinden dit morgen al niet meer goed genoeg, zo verwend.’

UIT DE MODE

Wijn schenkend en verhalen vertellend lijkt Stefano een geboren gastheer, maar zijn carrièreswitch is van vrij recente datum. Zes jaar geleden opende hij met zijn echtgenote Giorgia Perrone in Zuid-

De Blue Deer, een bijna 23 meter lange catamaran voor acht passagiers in witte hoogglanslak en blank hout, verrast met een zee van ruimte.

Tirol de San Lorenzo Mountain Lodge, ondertussen al meermaals bekroond als beste skichalet van Italië. ‘Van de ene dag op de andere hebben we beslist om uit de mode te stappen’, vertelt Stefano, die voorheen 15 jaar lang de topman was van het modehuis Escada in Italië en Frankrijk. Nochtans: mode was hun leven. Als jonge zakenman, destijds (van 1985 tot 1995) marketingdirecteur van Aeffe uit San Giovanni in Marignano, een producent en distributeur van merken als Moschino, Jean Paul Gaultier en Ozbek, leerde hij Giorgia kennen in haar boetiek aan de Spaanse Trappen in Rome. ‘Als kleindochter van Gaetano Savini, de stichter van het modemerkt Brioni, was Giorgia voorbestemd om in het familiebedrijf carrière te maken. Toch wou ze buiten het familiebedrijf ervaring opdoen. Vanaf 1987 was ze eigenaar van de Escada-flagshipstore op de Piazza di Spagna in het hart van Rome. In 2001 werd ze retailmanager van alle Escada-boetieks in Italië. Tot Escada in 2009 verkocht werd aan de Indiase grootindustriële Lakshmi Mittal. Plots zaten we allebei zonder werk.’

WIT WORDT BLAUW

Op weg om een nieuw contract met een prestigieus modehuis te tekenen, in de wagen van Rome naar Milaan, twijfelde het koppel. ‘Willen we zo’n drukke levensstijl blijven volhouden? Ter hoogte van Modena hadden we een plan: ons buitenverblijf in de bergen wordt een gastenverblijf. Geen hotel, want we haten hotels. Veel te onpersoonlijk.’ Hun keuze beklagen ze zich niet. ‘Aan 25 jaren werken in de mode hield ik geen vrienden over. Nu vertrekt 80 procent van onze gasten uit de lodge als vrienden.’ Sinds mei 2015 heeft de White Deer San Lorenzo Mountain Lodge zijn evenknie op het water. Blue Deer, →

‘AUTHENTICITEIT IS EEN VORM VAN LUXE.
LAAT CAPRI MAAR AAN DE NOUVEAUX RICHES,
DIT IS HET ECHTE ITALIE.’

‘Onbetaalbare ervaringen beginnen met het selecteren van bijzondere routes. Dus zet de Blue Deer koers naar Ponza en Ventotene, kleine eilanden waar zelfs veel Italianen nog nooit van gehoord hebben.

een maatwerkatamaraan van de bekende Sunreef Yachts, herbergt acht gasten (en eventueel twee kinderen), met een vierkoppige bemanning. ‘Je zou zelf kunnen zeilen, maar dat is niet wat onze gasten zoeken’, vertelt Stefano terwijl de crew de zeilen hijst. ‘Wij beschouwen dit niet als een boot, maar als een lodge op zee die je de mogelijkheid biedt om Italië op een andere manier te leren kennen. We zijn geen zeilfanaten, maar we houden van mooie boten. De gastvrijheid van onze lodge in de bergen brengen we naar de zee. Dus geen charters naar Capri of Positano, we zijn niet de prostitute van de klant. Hoe mooi Capri ook moge zijn, het zegt me niets om er een te dure cocktail te drinken op een te druk terras. Onbetaalbare ervaringen beginnen met het selecteren van bijzondere routes’. Dus zetten we koers naar Ponza en Ventotene, kleine eilanden waar zelfs veel Italianen nog nooit van gehoord hebben.

Met een 360°-panorama is de cockpit in open lucht een ideaal arendsnest, maar nog liever lig ik in het trampolinenet, een meter boven het snel voorbijschietende water. Ruimte genoeg voor dolce far niente. Tot een dolfijn opspringt voor de boeg. Even toont de tuimelaar zijn kunsten, dan verdwijnt het dier even plots als het verscheen en keert de rust weer. ‘Nergens smaken de linzen als op Ventotene’, zegt Stefano terwijl we bij valavond aanmeren voor onze eerste nacht. Ventotene, amper twee kilometer lang en enkele honderden meters breed, ligt 21 mijlen van de kust. Op een paar uur reizen van Rome, maar ver van elk massatoerisme. Een vissersdorp van 600 zielen, al sedert de oudheid een vergeetput. We meren aan in de haven van Ventotene, 2.000 jaren geleden door de Romeinen uit de vulkanische rots gehouwen en sindsdien onafgebroken in gebruik. ‘Keizer Augustus was de eerste om zijn ongehoorzame dochter naar deze afgelegen plek te verbannen’, vertelt Stefano. Resten van villa’s van Pandataria (de oud-Romeinse naam voor Ventotene) liggen her en der. ‘Vele Romeinse keizerskinderen volgden, en onder de dictatuur van Mussolini werd het eiland een politieke gevangenis.’ Net als het buureiland Santo Stefano, een rots een zeemijl ver, onbewoond sedert de gevangenis er midden jaren 1960 sloot.

FEDERICO FELLINI

We klimmen via steile trappenstraatjes naar Ventotene-city, een pittoresk geheel van verweerde huizen rond een verstild dorpsplein. Federico Fellini draaide hier ‘Satyricon’, Wes Anderson ‘A life Aquatic’. Stefano verbaast er zich over dat het gemeentehuis zo fris in de verf staat, maar een verklaring is snel gevonden. Midden augustus 2016 ontving toenmalig Italiaans premier Matteo Renzi op dit piepkleine eiland Angela Merkel en François Hollande. Een symbolische plek: in de plaatselijke gevangenis schreef Altiero Spinelli in 1941 het ‘Manifest van Ventotene’, de eerste beginselverklaring voor een vrij en verenigd federaal Europa.

‘WIJ BESCHOUWEN DIT NIET ALS EEN BOOT,
MAAR ALS EEN LODGE OP ZEE DIE JE DE MOGE-
LIJKHEID BIEDT OM ITALIE OP EEN ANDERE
MANIER TE LEREN KENNEN.’

Volgende gespreksstof tijdens het diner onder de platanen op het plein, want vanavond eten we niet aan boord. De crew viert de vrije avond met traditionele linzensoep in een grot aan de haven. Wij genieten van anti-pasta en de vangst van de dag in het prentieloze eethuis op het plein, geen toeristenval. ‘Authenticiteit is een vorm van luxe’, filosofeert Stefano. ‘Laat Capri maar aan de nouveaux riches, dit is het echte Italië.’

Gouden gloed

Het gewiebel van de boot wekt me, vroeger dan ik op vakantie zou wensen. Of is het de geur van espresso? Het prematuur ontwaken beklag ik me echter geen seconde. De gouden gloed waarin de Blue Deer een rimpel trekt, blijft voorbehouden voor vroege vogels. Ook Stefano is al druk met zijn smartphone in de weer, mailend en taterend. Twee uren varen we van Ventotene naar Ponza, het grootste eiland van de archipel. Terwijl we aanmeren in de haven, openen de eerste eethuisjes hun terras. De vrolijke gevels in rood-geel-blauw trapsgevijs klimmend in de heuvels doen me denken aan het beste werk van Mondriaan, driedimensionaal.

We ontbijten met gevulde koffiekoeken, hooftjes met crème en koffie in een bar boven de kade. Dolce far niente, bis. Slenterend door de steegjes botsen we op een piepkleine groentewinkel waar Stefano de specialiteit van het eiland koopt, voor straks, als dessert. Blij als een kind poseert de eens zo drukke zakenman met een kistje spotgoedkope cactusvijgen, een plant die het hele eiland over-

woekert. Tijdens het seizoen kan je de sappige vruchten gewoon van de struik plukken, maar Stefano koestert ze als kleinoden.

Al in de Romeinse tijd liep een onderaardse gang naar het ontogankelijke strand van Chaia di Luna, een halvemaaanvormig zandstrand aan de voet van torenhoge kliffen. Sedert een paar strandgangers enkele jaren geleden bedolven werden onder afbrokkelden rotsen, is de toegang tot het mooiste strand van Ponza gesloten. Ontogankelijk voor voetgangers, maar niet voor zeilers. Op veilige afstand gaan we voor anker in de schitterende hoefijzervormige baai met haar loodrechte wand, een natuurlijk kunstwerk van 50 tinten grijs. De geërodeerde vulkaan-krater vormt het perfecte decor voor een langzame lunch, een zonnebad of een portie adrenaline. Een volledige duikuitrusting is aan boord, en spelereien om te watersporten.

Twee jetski’s gaan te water. Als kwajongens racen we naar de kust. In een wetsuit en met de Seabob in mijn armen waan ik me James Bond in ‘Thunderball’. Liggend op de onderwaterjetski klief ik met 15 kilometer per uur door het rimpelloze water en duik ik naar believen de dieperik in. Pure uitproestpret. Varend naar het vasteland herinner ik me het gezegde dat het beter is een vriend met een boot te hebben dan een boot. Een droom van een luxeleven op zee hoeft niet per se een droom te blijven, al is het voor een week. Met zeebenen op de kade in Gaeta wachten in een rieten mandje mijn schoenen. Ze knellen een beetje.

PRAKTISCH

Yacht? Blue Deer, een schitterende catamaran met vier kajuiten, is ideaal om te huren met vrienden of familie. Twee kajuiten bieden een derde bed, geschikt voor kinderen. De vierkoppige crew zorgt voor de zeilen en de keuken. **Wanneer?** Tijdens de zomer verkent de Blue Deer de minder bekende Italiaanse eilanden, in de winter zeilt de catamaran in de Caraïben. Het boodschappenlijstje voor de oversteek is lang: twee wielen parmigiano, 150 kilo pasta, 100 liter passata, 700 flessen wijn, parmahammen, spek uit Zuid-Tirol, olijfolie uit Puglia van de boerderij van de schoonvader van kapitein Rudolfo... **Prijs?** Vanaf 39.500 euro per week, te vermeerderen met 20 procent APA (Advanced Provisioning Allowance: een voorschot op havenrechten, diesel, eten en drank). Dagelijks geeft de kapitein een overzicht van de onkosten. De tarieven van jachthavens zijn immers net zo uiteenlopend als die van een fles wijn. **Info?**

